

## AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3051/2015. (III. 13.) AB VÉGZÉSE

### alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság teljes ülése alkotmányjogi panasz tárgyában – *dr. Juhász Imre, dr. Kiss László és dr. Lévy Miklós* alkotmánybírók különvéleményével – meghozta a következő

végzést:

1. Az Alkotmánybíróság a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény 2. § (7) bekezdése „szerencsejátékban történő részvételre közvetítő tevékenység” szövegrésze alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

2. Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.31.551/2013/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

### Indokolás

- [1] 1. Az alkotmányjogi panasz előterjesztője (a továbbiakban: indítványozó) – jogi képviselője útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján 2014. augusztus 6-án alkotmányjogi panaszt nyújtott be, melyben a szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Szjtvt.) 2. § (7) bekezdése és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.31.551/2013/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] Az indítványozó előadta, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szerencsejáték Felügyeleti Osztálya (a továbbiakban: NAV) 2012. augusztus 27-én hivatalból indított eljárást a hatharom.hu weboldalon történő szerencsejáték közvetítői tevékenység engedély nélküli folytatása miatt. A *domain* név regisztrálást végző Kft. tájékoztatása szerint szeptember folyamán a hatharom.hu tulajdonosa az indítványozó gazdasági társaság volt. Ezzel szemben az indítványozó október 15-én kelt nyilatkozata szerint nem rendelkezik a honlap tulajdonjogával,

csupán programozást végez és a magyar sportot a honlapon népszerűsítő cikkeket és egyéb írásokat szerkeszt és frissít. A NAV a 2013 februárjában kelt 37670/6/2012. számú határozatában megállapította az állami adóhatósági engedély nélkül szervezett szerencsejátékban történő részvételre vonatkozó közvetítő tevékenység folytatását és az indítványozót 700 000 Ft bírság megfizetésére kötelezte, mely határozatot a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2014. május 6-i ítéletével helyben hagyta. A per során megállapítást nyert, hogy az indítványozó gazdasági társaság 2011 októbere óta nem a weboldal tulajdonosa, azonban közvetítői tevékenységét bizonyítja, hogy tartalomszolgáltatást végez, programkódokat készít és tölt fel a szerverekre, a honlapon elérhető tippligákban regisztráló felhasználók pedig 10 euró ajándékot kapnak, és további kedvezményekben részesülnek.

- [3] Főtitkári felhívásra az indítványozó 2014. október 15-én, határidőben nyújtotta be alkotmányjogi panasa kiegészítését. Ennek értelmében álláspontja szerint az Szjtv. 2. § (7) bekezdésének „szerencsejátékban történő részvételre közvetítői tevékenység” fordulata, valamint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerinti jogállamiság elvét, a XXVIII. cikk (4) bekezdése szerinti *nullum crimen sine lege* elvét, valamint a XII. cikk (1) bekezdésében garantált vállalkozáshoz fűződő jogot. Az indítványozó szerint ugyanis sérti a jogbiztonságot és a normavilágosság követelményét, hogy nem egyértelmű, mi minősül szerencsejáték közvetítő tevékenységnek. Hivatkozik e ponton az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) ítéleteire is [*Sunday Times kontra Egyesült Királyság* (6538/74), *Kokkinakis kontra Görögország* (14307/88)], melyben az EJEB a normák precíz megfogalmazásának igényét hangsúlyozta, és utalt ezzel összefüggésben az Alaptörvénynek a belső jog és a nemzetközi jog összhangja megteremtését előíró Q) cikk (2) bekezdésére.
- [4] A bíróság döntésével kapcsolatosan az indítványozó azt panaszolja, hogy a nem világos norma utólagos bírósági értelmezése visszaható hatályú jogalkotáshoz vezet, ezáltal olyan cselekményekért válik felelőssé az egyén, amelyek minősítése a cselekmény elkövetésekor nem volt előrelátható. E ponton utal arra, hogy a megsemmisíteni kért nem világos jogszabályhely tölti ki a Btk. 360. §-ban szereplő tiltott szerencsejáték szervezését pönalizáló tényállást, amely így sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdését.
- [5] A konkrét ügyben az indítványozó – alapjog, illetve Alaptörvényben biztosított jog sérelmének megnevezése nélkül – a jogalkalmazói döntés szubjektivitását panaszolja, valamint azt, hogy a bíróság elmulasztotta meghatározni a végzett

tartalomszolgáltatást, így pontos jogszabályi háttér híján a szerencsejáték közvetítő tevékenység fogalma „parttalanná válik”.

- [6] Az indítványozó az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdésére hivatkozással a XII. cikk (1) bekezdésében foglalt vállalkozáshoz fűződő jog sérelmét látja igazoltnak, mivel bizonytalan szerinte, hogy mi minősül közvetítő tevékenységnek, így az sem világos, hogy milyen tevékenységek végzéséhez szükséges az adóhatóság engedélye. A panaszos szerint a pontatlan törvényi szabályozást súlyosbítja a 100 millió Ft-ig terjedő közigazgatási szankció kilátásba helyezése, mely azt eredményezi, hogy „a vállalkozó inkább semmilyen tevékenységet nem végez.” Az indítványozó szerint a vizsgálni kért jogszabályi háttérhez kapcsolódó büntetőjogi és a mérlegelésen alapuló közigazgatási bírsággal járó jogkövetkezmények a vállalkozáshoz való jog szükségtelen és aránytalan korlátozását jelentik.
- [7] 2. Az Abtv. 56. §-a értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt. A vizsgált ügyben az Abtv. 50. § (3) bekezdése és az Ügyrend 2. § (1) bekezdése alapján a teljes ülés jár el. Az Alkotmánybíróság eljáró tanácsa – a jelen ügyben a teljes ülés – vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt formai és tartalmi feltételeit. A befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság eljáró tanácsa – a jelen ügyben a teljes ülés – rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [8] 2.1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása miatt és a 27. §-a alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha a 26. § (1) bekezdés esetében a bírósági eljárásban alkalmazott alaptörvény-ellenes jogszabály, illetve a 27. § szerinti eljárásban az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [9] 2.2. Az ítéletet az indítványozó jogi képviselője 2014. június 12-én vette kézhez, alkotmányjogi panaszát pedig 2014. augusztus 6-án adta postára a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság részére, erre tekintettel az Abtv. 30. §-ában meghatározott hatvan napos határidőt megtartotta.

- [10] Az indítvány megfelel az Abtv. 52. § (1) bekezdésében előírt formai követelményeknek. Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság Abtv. 26. § (1) bekezdése és a 27. § szerinti hatáskörét, megjelölte a vizsgálni kért jogszabályhelyet és bírósági ítéletet, kérte azok alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését. Az indítványozó hivatkozott az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés, a XXVIII. cikk (4) bekezdés, valamint a XII. cikk (1) bekezdés sérelmére.
- [11] 2.3. Az indítvány befogadhatósága tartalmi feltételeinek vizsgálata során az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg. Az indítványozó a közigazgatási perben felperesként szerepelt, így az egyedi ügyben érintett személynek minősül.
- [12] A felülvizsgálati eljárásban hozott 27.K.31.551/2013/13. számú ítélet az ügy érdemében hozott döntésnek minősül, amellyel szemben a Pp. 340/A. § (2) bekezdése értelmében további jogorvoslatnak helye nincs.
- [13] Az indítvány nem tartalmaz megfelelő indokolást arra nézve, hogy a vizsgálni kért jogszabályi rendelkezés, illetve a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.
- [14] 2.3.1. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálybalépése után is fenntartotta korábbi értelmezését, mely szerint a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17]; 3322/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [10]; 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]; 3324/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]; 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [11]} – lehet alapítani. E tekintetben nem elégséges annak a puszta kijelentése, hogy „az ügyben a visszaható hatályú jogalkotás is felmerül.” Az Abtv. 26. § (1) bekezdés szerinti alkotmányjogi panasz esetében az indítványozó nem jelölt meg konkrét visszaható hatályú jogalkotást.
- [15] A B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben az indítványozó utalt a Q) cikk (2) bekezdésére is, amelyre azonban önálló indítványt nem terjesztett elő.
- [16] Mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszokat valamilyen, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmére való hivatkozással vizsgálhatja, az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti indítványt a B) cikk (1) bekezdése és a Q) cikk (2) bekezdése tekintetben az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja alapján visszautasította.

- [17] 2.3.2. Az indítványozó helyesen idézi az Alkotmánybíróság korábban kifejtett álláspontját, mely szerint „[a] jogszabály mindig általánosságban, elvontan szabályoz, az absztrakt norma konkrét jogesetre alkalmazása – és ezáltal tartalommal kitöltése – a jogalkalmazó feladata. [...] egy jogszabály vagy annak valamely rendelkezése csak akkor tekinthető az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében meghatározott jogállamiság szerves részét képező jogbiztonság követelményébe ütközőnek, ha megfogalmazása olyannyira homályos, hogy jogalkalmazói értelmezéssel sem tölthető ki tartalommal, vagy határozatlansága lehetőséget ad a szubjektív jogalkalmazói döntésre, a különböző jogalkalmazók eltérő gyakorlatára, a jogegység hiányára.” (534/E/2001. ABH 2002, 1283, 1291.) Az Alkotmánybíróság ennek fényében hangsúlyozza, hogy önmagában az a tény, hogy egy elvont jogszabályi rendelkezés a konkrét ügy körülményeire tekintettel értelmezésre szorul, nem alapozza meg a szóban forgó jogszabály alaptörvény-ellenességét. Ehhez hasonlóan az a tény sem alapozza meg a jogszabály alaptörvény-ellenességét, ha a jogszabályt hatálybalépése óta kevés alkalommal kellett a bíróságoknak alkalmazniuk és tartalommal kitölteniük.
- [18] Tekintettel arra, hogy az indítványozó az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panaszát a B) cikk (1) bekezdésére visszavezethető, álláspontja szerint homályos jogszabályi megfogalmazásból következő „szubjektív jogalkalmazói döntésre” alapozta – mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszokat valamilyen, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmére való hivatkozással vizsgálhatja – az Alkotmánybíróság az indítványt az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panasz tekintetében is az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja alapján visszautasította.
- [19] 2.3.3. Az indítványozó a XXVIII. cikk (4) bekezdésének sérelmét a 2012. évi C. törvény (új Btk.) 360. §-a (Tiltott szerencsejáték szervezése) miatt látta megalapozottnak. Tekintettel arra, hogy az alapügyben a „közvetítő tevékenység” értelmezése volt a kérdéses, amely kívül áll a hivatkozott büntetőjogi tényállás körén, ennek megfelelően az alapügyben a Btk. rendelkezése nem is szerepelt hivatkozási alapként, annak alkalmazására nem került sor, így abból folyó jogkövetkezmény sem következett be, az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó sem az Abtv. 26. § (1) bekezdése, sem pedig az Abtv. 27. § szerinti eljárásában annak vizsgálatát nem jogosult kezdeményezni.
- [20] Ennek következtében az Alkotmánybíróság az indítványt a XXVIII. cikk (4) bekezdése tekintetében az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja alapján visszautasította.

- [21] 2.3.4. Az indítványozó a vállalkozáshoz való joga sérelmére hivatkozással is kérte az Alkotmánybíróság eljárását. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „a vállalkozáshoz való jog alapjog, mely azt jelenti, hogy bárkinek Alaptörvényben biztosított joga a vállalkozás, azaz üzleti tevékenység kifejtése. A vállalkozás joga azonban egy bizonyos, a vállalkozások számára az állam által teremtett közgazdasági feltételrendszerbe való belépés lehetőségének biztosítását, más szóval a vállalkozóvá válás lehetőségének – esetenként szakmai szempontok által motivált feltételekhez kötött, korlátozott – biztosítását jelenti. A vállalkozás joga tehát nem abszolutizálható, és nem korlátozhatatlan: senkinek sincs alanyi joga meghatározott foglalkozással kapcsolatos vállalkozás, sem pedig ennek adott vállalkozási jogi formában való gyakorlásához. A vállalkozás joga annyit jelent – de annyit alkotmányos követelményként feltétlenül –, hogy az állam ne akadályozza meg, ne tegye lehetetlenné a vállalkozóvá válást.” {54/1993. (X. 13.) AB határozat, ABH 1993, 340, 341–342., 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat, Indokolás [153]–[154], 26/2013. (X. 4.) AB határozat, Indokolás [176]}
- [22] Tekintettel azonban arra, hogy az indítványozó sem az Abtv. 26. § (1) bekezdése, sem pedig az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panasz keretében nem adott elő önálló érvelést a vállalkozáshoz való jogának sérelmére, kérelmének ezen részét is valójában a B) cikk (1) bekezdésére, jelesül az Szjtv. 2. § (7) bekezdésében szereplő közvetítő tevékenység jelentéstartamának általa tulajdonított homályosságára, azaz a normavilágosság követelményének sérelmére alapozta, az Alkotmánybíróság az indítványt a XII. cikk (1) bekezdése tekintetében az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2015. március 3.

*Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,*  
az Alkotmánybíróság elnöke

*Dr. Balsai István s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Czine Ágnes s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,*  
az Alkotmánybíróság elnöke,  
az aláírásban akadályozott  
*dr. Juhász Imre*  
alkotmánybíró helyett

*Dr. Kiss László s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Lévy Miklós s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Pokol Béla s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,*  
az Alkotmánybíróság elnöke,  
az aláírásban akadályozott  
*dr. Salamon László*  
alkotmánybíró helyett

*Dr. Sulyok Tamás s. k.,*  
előadó alkotmánybíró

*Dr. Szalay Péter s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Szívós Mária s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Varga Zs. András s. k.,*  
alkotmánybíró

*Dr. Kiss László* alkotmánybíró különvéleménye

## I.

[23] 1. Álláspontom szerint az ügy számos alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, ezért az alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróságnak be kellett volna fogadnia, és érdemben el kellett volna bírálnia az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 29. §-a alapján. Különvéleményemben öt kérdésre térek ki röviden: ezek a (1) a normavilágosság és alapjog-korlátozó normák viszonya, (2) a visszaható hatály, (3) a vállalkozáshoz való jog, (4) az alkalmazott jog alkotmányjogi jelentősége, valamint (5) a honlap jogi megítélésének kérdései.

[24] 2. Előrebocsátom, hogy – nézetem szerint – a végzés többségi indokolása három olyan körülményt nem vizsgált meg előzetesen, amelyek befolyásolhatták volna az ügy megítélését.

[25] Ezek a következők. (1) A tartalomszolgáltató panaszos nem profitált a szerencsejáték-bevételekből (fogalmilag végezhető-e szerencsejáték-közvetítés az abból való jövedelemszerzés nélkül?); (2) a támadott rendelkezés megsértéséhez fűződő joghátrány (pénzbírság) mértéke elérheti a százmillió forintot; (3) a panaszos nem tulajdonosa a honlapnak, hanem közvetett tartalomszolgáltatásért ítélték meg a közvetlen (objektív alapú) közigazgatási jogi felelősségét az ügyben bizonyos programkódok feltöltéséért (szerencsejáték-hirdetések közzétételéért), ami az eljáró adóhatóság és bíróság szerint önmagában megvalósította a szerencsejáték-tevékenység közvetítését.

## II.

[26] 1.1. Az egyik alapvető módszertani különbség a végzés többségi indokolása és az én megközelítem között az, hogy – nézetem szerint – egyetlen esetben



sem lehet izoláltan kezelni a normavilágosság kérdését az alapjogi sérelem kérdésétől: azokat egymásra tekintettel kell vizsgálni. Fogalmilag tehát nem lehet érvényes következtetést levonni az alapjogi sérelem fennállására vagy hiányára akkor, ha a jogalkalmazók, így az Alkotmánybíróság is, nincs tekintettel a norma (egyértelmű) tartalmára.

[27] Ahogyan az alkotmánybírói esetjog is megerősíti, a hatalommegosztás elvének értelmezési aspektusából következően, az Alaptörvény alatti normák esetén a rendesbírói szervezetrendszer, míg az Alaptörvény rendelkezései esetén az Alkotmánybíróság a végső értelmező. A fentiek alapján a végzés többségi indokolásának figyelembe kellett volna vennie a Kúria 12/2013. számú közigazgatási elvi határozatát, amely hasonló tényállás elbírálása kapcsán már állást foglalt az indítványozó által is vitatott értelmezési kérdésben. Szükségesnek tartottam volna tehát, ha – ezen túlmenően – az indokolás a fenti és az Szjtv. támadott rendelkezését egyébként értelmező rendesbírói esetjoggal is kiegészült volna, mivel a „közvetítő tevékenység” fogalma – számomra, *prima facie* – határozatlan jogfogalom. (A támadott rendelkezés tartalmának feltárásához segítséget nyújthattak volna a Kúria Kfv.II.37.754/2012/11., a Kúria Kfv.II.37.611/2012/6., a Kúria Kfv.III.37.446/2012/7., a Kúria Kfv.II.37.357/2012/6., a Kúria Kfv.II.37.209/2012/6., a Kúria Kfv.III.37.641/2011/5., a Kúria Kfv.III.37.640/2011/5., a Kúria Kfv.III.37.597/2011/10., a Fővárosi Törvényszék 24.K.32.529/2011/16., a Fővárosi Törvényszék 24.K.31.371/2012/3., a Fővárosi Törvényszék 27.K.30.537/2011/17., a Fővárosi Törvényszék 24.K.30.478/2011/17., a Fővárosi Törvényszék 24.K.30.475/2011/18., a Fővárosi Bíróság 24.K.33.449/2010/8. a Fővárosi Bíróság 24.K.33.415/2010/8., a Fővárosi Bíróság 24.K.32.965/2010/7., a Fővárosi Bíróság 24.K.30.536/2011/12. számú döntései).

[28] 1.2. Álláspontom szerint a támadott rendelkezés egyértelmű tartalmának ismerete nélkül ugyanis nem lehet érdemi következtetést levonni arra, hogy felmerül-e a vállalkozáshoz való jog korlátozása, esetleg sérelme, vagyis – a szólásszabadság gyakorlatban alkalmazott tesztet analogikusan alkalmazva (hiszen a honlapon nem csak reklám-, hanem sajtótartalom is van) – „dermesztő hatással” van-e a támadott rendelkezés egy egyébiránt jogszerű tevékenység folytatására: a tartalomszolgáltatásra? Megjegyzem, a normavilágosság és az alapjog-korlátozás hasonló felfogását vallja az Emberi Jogok Európai Bírósága is, ahogy arra az indítványozó a *Sunday Times kontra Egyesült Királyság* (6538/74), illetve a *Kokkinakis kontra Görögország* (14307/88) ügyek idézésével is rámutatott.



- [29] 2. A normavilágossággal kapcsolatban a különvéleményem II. 1. pontjában (Indokolás [26]–[28] bekezdések) leírtak irányadóak a visszaható hatályú jogalkalmazás problémájára is. Leszögezem, hogy alapvetően mást gondolok a tiltott visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás kérdéséről, mint a végzés többségi indokolása. Nézetem szerint – az *argumentum a minori ad maius* elve alapján – ez utóbbi fogalmilag nem kizárt, sőt, szükségszerű, ahogyan azt a 30/2014. (IX. 30.) AB határozathoz fűzött párhuzamos indokolásomban, illetve a 3264/2014. (XI. 4.) AB határozathoz fűzött különvéleményemben kifejtettem. Ez utóbbi szerint: „[a] szabályt megfogalmazó, normát alkotó bírói döntések [...], a bírói precedensek szükségszerűen visszaható hatályúak (*ex post facto* természetűek) abban az esetben, ha a jogvitára okot adó eseménykor még nem léteztek. {A precedensek szükségszerűen visszaható hatályára mutatott rá már *H. L. A. Hart* »[a] jog fogalma« című könyvében (*Herbert Lionel Adolphus Hart: A jog fogalma*. Budapest, Osiris, 1995, 179.), és ez – *mutatis mutandis* – az alkotmánybírói precedensbíráskodásra is irányadó, még akkor is, ha az alkotmánybírói határozat nem *ex tunc* hatályú”, Indokolás [80]). Nézetem szerint erre a kérdésre előbb-utóbb választ kell adnia az Alkotmánybíróságnak, ki kell alakítania az irányadó mércét. A jelen ügy érdemi elbírálása alkalmas lehetett volna erre.
- [30] 3. A végzés többségi indokolása szerint „[a]z indítvány nem tartalmaz megfelelő indokolást arra nézve, hogy a vizsgálni kért jogszabályi rendelkezés, illetve a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel”. Ehhez képest az indítvány-kiegészítés III. 3. pontja mintegy másfél oldalon keresztül taglalja a vállalkozáshoz való jog sérelmét, és a korlátozás mércéire vonatkozó alkotmánybírói gyakorlatot. Ez alapján tehát nem helytálló a végzés többségi indokolása [22] bekezdésébe foglalt azon megállapítás, hogy „az indítványozó sem az Abtv. 26. § (1) bekezdése, sem pedig az Abtv. 27. § szerinti alkotmányjogi panasz keretében nem adott elő önálló érvelést a vállalkozáshoz való jogának sérelmére”.
- [31] 4. Megjegyzem továbbá, a rendesbírói eljárásra okot adó közigazgatási eljárási határozathozatal időpontjában az Szjtv. 2. § (7) bekezdése nem azt a rendelkezést tartalmazta, amit a végzés elbírál, és ami alapján a támadott bírói ítéletet meghozták. [A végzés és az alapügyben eljáró bíróság egy későbbi, a 2013. április 21-e óta és a jelenleg is hatályos szabályt alkalmazta és arra tekintettel bírálta el az ügyet. E szerint: „(7) Nem folytatható belföldön,

külföldön vagy nemzetközi együttműködés keretében szervezett szerencsejátékban történő részvételre Magyarországon értékesítési, szervező, közvetítő tevékenység, ha a szerencsejáték szervezésére az állami adóhatóság nem adott engedélyt.”. Kiemelés tőlem: K.L.]

- [32] Az adóhatósági eljárás megindításakor, 2012. augusztus 27-én a Szjt. releváns rendelkezése a következő volt: „(7) Nem folytatható belföldön vagy külföldön szervezett szerencsejátékban történő részvételre Magyarországon értékesítési, szervező, közvetítő tevékenység, ha a szerencsejáték szervezésére az állami adóhatóság nem adott engedélyt.”. A végzés többségi indoklásából nem derül ki, hogy az időközbeni normaváltozás hatással volt-e az alapügyben hozott bírósági döntésre.
- [33] Ez a tény további alkotmányossági kérdéseket vethetett volna fel, különös tekintettel a 272/B/2006. AB határozatban foglaltakra. Az említett határozat indoklása szerint: „[a]z alkalmazandó jog megválasztása a jogalkalmazás egyik alapvető kérdése. Annak megítélése, hogy egy konkrét közigazgatási ügyben milyen jogszabályok alapján kell a határozatot meghozni, a hatályos jogszabályi rendelkezések alapján a jogalkalmazó feladata. A bírói felülvizsgálat egyik funkciója éppen annak vizsgálata, hogy a közigazgatási határozatot hozó hatóság törvényesen járt-e el az alkalmazandó jog megválasztása során.” (ABH 2007, 1974.). Figyelemmel az Alaptörvény hatálybalépésével megvalósuló új alkotmányjogi panasz eljárás funkciójára, az egyik alapkérdés lehetett volna az ügyben, hogy az eset megítélését érdemben befolyásolta-e, hogy az eljáró bíróság helytelenül választotta ki az alkalmazandó jogot: megvalósítva ezzel a tiltott visszaható hatályú szabályalkalmazást is.
- [34] 5. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésnek minősülhetett volna az is, ha a honlapot sajtóterméknek minősíti az Alkotmánybíróság (lásd a különvélemény II. 1. 2. pontját, Indokolás [28]), hiszen azon tudósítások és cikkek is megjelennek, vagyis nem kizárólag közvetett tartalomszolgáltatást végez (vagyis szerencsejáték-hirdetéseket tesz közzé) a honlap [v. ö. a 19/2014. (V. 30.) AB határozattal; komment-ügy].
- [35] A fentiek alapján – nézetem szerint – az alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróságnak be kellett volna fogadnia, és érdemben kellett volna azt elbírálnia.

Budapest, 2015. március 3.

Dr. Kiss László s. k.,  
alkotmánybíró

[36] A különvéleményhez csatlakozom.

Budapest, 2015. március 3.

*Dr. Lévay Miklós s. k.,*  
alkotmánybíró

[37] A különvélemény II. 1. pontjához csatlakozom.

Budapest, 2015. március 3.

*Dr. Lenkovics Barnabás s. k.,*  
az Alkotmánybíróság elnöke,  
az aláírásban akadályozott  
*dr. Juhász Imre*  
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1458/2014.

